

XUÂN BÌNH THÂN GỎI BẠN

* Trần Tuấn Kiệt

*Chân run qua đường nhỏ
Nhớ bạn muôn trời xa
Xuân này bạn có ắm
Trong gió tuyết mưa sa
Lòng đón Xuân ngày mới
Nước non đâu là nhà
Bại thành câu chuyện cũ
Xuân mới vô tình qua!
Nhìn phù vân buổi sớm
Ngắm ánh dương chiều tà.
Vó câu vờn cửa sổ
Tri kỷ còn những ai?
Sự đời đành lão hủ
Thơ mộng huyễn đêm dài.
Sớm vừa qua cửa hẹp
Người đẹp thoáng lộ dài
Thấy gái đẹp nhớ bạn
Cát tiếng cười không thôi!
Bạn ở phương trời đó
Ta ở nước non này
Nhục vinh trên quả đất
Cứ vô tình lẫn quay.
Hoa đào hoa mận nở
Lần đôi khóm hoa mai
Hoa Hải Đường thật đẹp
Ta ngắm hoa cùng ai!
Cách nhau ngàn dặm thăm
Xuân nhớ biết bao đời
Rượu sầu vừa cạn chén
Nhớ bạn lòng buồn ngùi.
Viết vài câu thơ nhỏ
Thăm nhau một chút tình
Lẽ đời dù đã cạn
Chưa thỏa mộng bình sinh.*

Trần Tuấn Kiệt (05-02-2016)

“Trần Tuấn Kiệt có bút hiệu *Sa Giang*. Sinh ngày 01 tháng 06 năm 1939 tại Sa Đéc, từng theo học trường Cao đẳng quốc gia Âm nhạc (Sài Gòn). Trần Tuấn Kiệt xuất hiện trên bầu trời thi ca cùng thời với các nhà thơ Nguyên Sa, Bùi Giáng, Phạm công Thiện, Hoài

Khanh, Thanh tâm Tuyền ... từ những khoảng cuối năm 1950, đầu 1960 trong thế kỷ XX.

Năm 1961, Trần Tuấn Kiệt đạt giải nhất về thơ *Giải văn chương toàn quốc (miền Nam)* với tập thơ *Lời gọi cây bông vải*. Chỉ trong vòng 7 năm, từ 1963 - 1970, Trần Tuấn Kiệt đã sáng tác và xuất bản 10 tập thơ: *Thơ Trần Tuấn Kiệt, Bài ca thế giới, Công gió, Triều Miên ngâm khúc, Cỏ nội, Mê cung, Màu kỷ niệm, Niềm hoan lạc, Lời cây bông vải*. ... Về truyện và biên khảo: *Sa mạc lan dân, Thi ca Việt Nam hiện đại*...

Trước 1975, Trần Tuấn Kiệt tổ chức nhà xuất bản *Hồng Lĩnh*; ngoài ra, ông còn cộng tác với các báo, tạp chí xuất bản ở miền Nam: *Sinh lực, Văn hóa ngày nay, Vui sống, Phổ thông, Nghệ thuật*.

..

Về mưu sinh, Trần Tuấn Kiệt viết sách võ thuật, truyện thần thoại (với các bút danh: *Việt Thần, Việt Long, Duy Thức* ...).

Nhưng người cùng thời và đôi ba cây bút chuyên viết lý luận phê bình đều thừa nhận Trần Tuấn Kiệt có tài về thơ và làm thơ rất nhanh. Thơ ông có đọg, hàm súc, giàu hình ảnh, giai điệu nhẹ nhàng.”

Trích từ “Trần Tuấn Kiệt: Bóng nai buồn vạn cổ - của Lê Ngọc Trác”